

Στην αυλή της Γης

Η σελίδα αυτή ετοιμάζεται από το Κέντρο Μελετών και Έρευνας ΑΚΤΗ. Για το φύλλο αυτό συνεργάστηκαν ο Μιχάλης Ι. Λοϊζίδης, χημικός μηχανικός - μηχανικός Περιβάλλοντος, η Ξένια Ι. Λοϊζίδου πολιτικός μηχανικός/ ακτομηχανικός, και η Κυριακή Δημητρίου, υπεύθυνη προγραμμάτων της ΑΚΤΗΣ, συντονίστρια του προγράμματος εργασιακής εμπειρίας ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ, που υλοποιείται με τη συνεργασία της ΑΚΤΗΣ και της EuroLife. www.akti.org.cy
Για τις απόψεις/ σχόλια/ εισηγήσεις σας στο akti@akti.org.cy

Ο ρυπαίνων ΔΕΝ πληρώνει...

Μήκε λοιπόν το 2013. Σε αντίθεση με το τι υπονοεί ο αριθμός 13, έχω ένα θετικό προαίσθημα. Ότι μεσούσης της κρίσης και των λοιπών κακών που μας βρήκαν, έχουμε για πρώτη φορά μετά το 1974 την ευκαιρία να κάνουμε την αυτοκριτική μας, τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, με την ελπίδα ότι θα αυξηθεί το ποσοστό των συμπολιτών μας που θα τολμήσει να υποστηρίξει τομές και θεσμικές αλλαγές σε πολλές περιοχές με "λιμνάζοντα ύδατα"...

Του δρος Μιχάλη Ι. Λοϊζίδη

Συντομεύω και συγκεκριμενοποιώ κάνοντας χρήση της γνώστης μεθόδου των μαθηματικών των σχολικών μας χρόνων: "Δεδομένα - Ζητούμενα" και χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του περιβάλλοντος. Ποιο είναι το ζητούμενο; Η προστασία του περιβάλλοντος, της υγείας και της ποιότητας της ζωής μας. Ακόμα πιο συγκεκριμένα, σε ποιον υποτομέα; Στο θέμα των σκουπιδιών που πετούνται στη φύση αντί στους προκαθορισμένους χώρους. Δεδομένα:

1. Πλήρης αποτυχία του υφιστάμενου συστήματος προστασίας της υπαίθρου μας από τα σκουπίδια, μέσα από την τυφλή εφαρμογή της ευρωπαϊκής οδηγίας ότι ο Ρυπαίνων πληρώνει. Αν δηλαδή σας πιάσει η αστυνομία ή κάποιος επιθεωρητής του τμήματος Περιβάλλοντος να πετάτε σκουπίδια στη φύση, θα πέσει βαρύς ο πέλεκυς στα 350 ευρώ πρόστιμο, αν δεν κάνω λάθος, συν διάφορες άλλες ποινές, φοβερές και τρομερές. Εκ του αποτελέσματος βλέπουμε ότι οι καταγγελίες είναι ελάχιστες και το φαινόμενο της υπαίθριας απόρριψης συνεχίζεται ακάθεκτο.

2. Ο μύθος της ανάγκης τυφλής εφαρμογής των ευρωπαϊκών οδηγιών πρέπει να τερματιστεί. Η ΕΕ θέτει στόχους και αναζητά αποτελεσματικές στρατηγικές, εφαρμόσιμες σε κάθε κράτος. Δεν καθορίζει πώς να κάνουμε το καθετί. Ας μην ξεχνούμε ότι η δομή της ΕΕ στηρίζεται στην αποδοχή της διαφορετικότητας, της τοπικής κουλτούρας και της ποικιλομορφίας.

3. Εκ της φύσης μας: του ήλιου, του αέρα, της θάλασσας, κλπ, εμείς οι μεσογειακοί είμαστε λαοί με μία εγγενή ροπή προς την απειθαρχία. Αντιθέτως παρουσιάζομαστε εκ των αποτελεσμάτων ότι λειτουργούμε καταπληκτικά όταν μας δοθεί κίνητρο. Γιατί, λοιπόν, δεν θέτουμε στόχους/ κίνητρα άμεσα;

Προτεινόμενη διαδικασία επίλυσης: Δημιουργία ενός ταμείου στη μορφή του

ΦΠΑ, όπου θα καταλήγει η πράσινη φορολογία όλων των καταναλωτικών αγαθών. Θυμάστε τι κάναμε τη δεκαετία του '80 όταν ήμασταν παιδιά στο σχολείο και κάναμε εκστρατείες να μαζέψουμε μπουκάλες γυάλινες αναψυκτικών που πουλούσαμε στον καντινιέρη του σχολείου, για να πάρουμε το πατροπαράδοτο κουλούρι ή ακόμα και χρήματα; Ας δούμε μερικά παραδείγματα

τέτοιων δυνατών δράσεων με σίγουρα αποτελέσματα:

1. Αν ο κυνηγός πλήρως πράσινο φόρο 0,50 σεντ για κάθε φυσίγγιο που αγοράζε και έπαιρνε πίσω το ισόποσο για κάθε άδειο φυσίγγιο που παρέδιδε στο κατάστημα.

2. Αν ο φίλος της ορεινής Λευκωσίας που πέταξε το ψυγείο του στη ρεματιά είχε να πάρει 200 ή 300 ευρώ από το ταμείο πράσινης φορολογίας για κάθε ψυγείο που παρέδιδε.

3. Αν η γιαγιά που έβγαλε τον παλιό καναπέ στο δίπλα χωράφι ως χώρο φωλεοσμού των πιπνών και των πουλερικών μπορούσε να φωνάξει έναν μεταφορέα και να μοιραστούν τα 150 ευρώ που θα πάρει αν τον παρέδιδε στο πράσινο σημείο της περιοχής, τότε δεν θα είχε λόγο να ριπάνει είτε εν αγνοία της είτε εν γνώσει της. Αλλά ακόμα και να το έκανε, τότε κάποιου άλλου θα του συνέφερε να καθαρίσει το περιβάλλον με χειροπιαστό κέρδος που σιγά-σιγά θα μπορούσε από γενιά σε γενιά να μετατραπεί και σε συνειδηση-νέα κουλτούρα.

Ας τολμήσουμε λοιπόν να μετατρέψουμε τα σκουπίδια μας από ενοχλητικά άχρηστα σε πολύτιμα αντικείμενα αξίας που μπορούμε να μεταπωλήσουμε. Από τη στιγμή που όλα τα καταναλωτικά αγαθά στην πράξη τα δανειζόμαστε προς χρήση για κάποιο χρονικό διάστημα και μετά τα επιστρέφουμε, δεν έχει νόημα η υφιστάμενη προσέγγιση της εφάπαξ πώλησης. Μέσα στο κόστος δανεισμού και χρήσης πρέπει να μπαίνει ξεκάθαρα και το κόστος διασφάλισης ότι το κάθε προϊόν θα παραδοθεί πίσω με τον σωστό τρόπο.

Να λοιπόν κάποια παραδείγματα. Μέσα από αυτή την κρίση αξιών που περνάμε, όπου τα πάντα τίθενται σε αμφισβήτηση, ας τολμήσουμε να θεσμοθετήσουμε στη βάση τού ποιοι είμαστε και πόσο αποτελεσματικά θέλουμε να προχωρήσουμε προς τα μπρος.

ΖΩ! ... σε έναν τόπο που προσφέρει ευκαιρίες απόλυτης χαλάρωσης

Προ εβδομάδος παρέα με τα αδελφια και τον πατέρα Καδή ανηφορίζαμε από τα Λεύκαρα προς την Βαβατσίνα. Στρίψαμε δεξιά και μέσα από τους μικρούς φιδίστους χωματινούς δρόμους πήραμε τον δρόμο προς Κυπροβάσσα, το γεωγραφικό κέντρο της Κύπρου με τις ελιές των οκτακοσίων και πλέον χρόνων. Για τρεις ώρες ανεβοκατεβαίναμε τα βουνά της περιοχής προς αναζήτηση των πολυπόθητων Lactarius Deliciosus, των καταπληκτικών κοκκινομανιταρών του δάσους. Τρεχούμενα νερά, κολασιό κάτω από τα πεύκα, πλάκες ατέλειωτες, πνεύμονες και ψυχή γεμάτη. Πώς να στεναχωρηθώ που έχασα το πρωινό φραπέ στη Μακαρίου;;!!!

ΜΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

...στην ορεινή Αχαΐα!

Κάποτε ο Θεός αποφάσισε να μοιράσει τη γη στις διάφορες φυλές που δημιούργησε. Μαζεύτηκαν όλοι στο προκαθορισμένο σημείο και ώρα και έλαβαν τις χώρες τους. Λίγη ώρα μετά που ολοκλήρωσε το έργο του, και ενώ ετοίμαζε τα χαρτιά του να φύγει, ο Θεός ακούει φωνές από μακριά και βλέπει τους Έλληνες να φθάνουν ασθμαίνοντας και με τις χίλιες δικαιολογίες για τους λόγους της καθυστέρησης. "Μα έχω πλέον μοιράσει τη γη, τι να σας δώσω;". Μετά

από ώρες φωνών, παρακάλιων κλπ, ο Θεός δεν άντεξε άλλο και μαρτυρικά ανεφώνησε: "Αντε βρε μπαγάσες, είχα αφήσει ένα κομμάτι για μένα, πάρτε το και χαλάλι σας" και μας έδωσε την Ελλάδα... Αυτό το ανέκδοτο σκεπτόμουν το τριήμερο που πέρασα στην ορεινή Αχαΐα, μεταξύ ποταμών, πηγών, χιονιών, σπηλαίων και όμορφων ανθρώπων. Η Ελλάδα είναι ένας παραδεισένιος τόπος!

ΜΑ